

Elia - Nummer Tien

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

De Milleritische beweging werd in Jesaja hoofdstuk zeven voorgesteld door een profetie van vijfenzestig jaar, die begon in 742 v.Chr. Die vijfenzestig jaren, die plaatsvonden in de geschiedenis van Jesaja, vertegenwoordigen de vijfenzestig jaren van 1798 tot 1863. Alpha en Omega zullen altijd het einde samen met het begin uitbeelden. De profetie van vijfenzestig jaar wijst de vloek van zeven tijden aan tegen het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk van Israël. De eerste zeven tijden tegen het noordelijke koninkrijk begonnen in 723 v.Chr., negentien jaar nadat Jesaja de voorspelling aan koning Achaz had voorgelegd. De laatste zeven tijden tegen het zuidelijke koninkrijk begonnen aan het einde van de vijfenzestig jaren, in 677 v.Chr.

De eerste vloek van zeven tijden tegen Efraïm eindigde in 1798, de tijd van het einde, toen het visioen van de rivier de Ulai uit Daniël hoofdstukken acht en negen werd ontzegd. Het markeerde profetisch zowel de komst van de boodschap van de eerste engel als het profetische begin van de Milleritische beweging. De laatste vloek van zeven tijden tegen Juda eindigde in 1844, hetgeen de komst van de boodschap van de derde engel was. Negentien jaar later, in 1863, markeerden de vijfenzestig jaren die aan het begin van de voorzeggings werden voorgesteld het einde van de Milleritische beweging en het begin van de Laodicese Kerk van de Zevende-dags Adventisten. Zeven jaar vóór 1863, in 1856, begon James White te onderkennen dat de Milleritische beweging had opgehouden de gemeente van Filadelfia te zijn en de gemeente van Laodicea was geworden. Zijn kleinzoon schrijft, wanneer hij de biografie van Ellen White opstelt, over de geschiedenis van 1856 en de Laodiceaanse boodschap.

“De Boodschap aan Laodicea”

„De sabbatvierende adventisten hadden het standpunt ingenomen dat de boodschappen aan de zeven gemeenten in Openbaring 2 en 3 de ervaring van de christelijke kerk door de eeuwen heen uitbeeldden. Hun conclusie was dat de boodschap aan de gemeente van Laodicea van toepassing was op hen die zij nu naamadventisten noemden, degenen die de sabbat van de zevende dag niet hadden aangenomen. In een kort redactioneel artikel in de Review van 9 oktober stelde James White enkele tot nadenken stemmende vragen, die hij inleidde met de woorden:”

„De vraag begint opnieuw naar voren te komen: ‘Wachter, hoe ver is het in de nacht?’ Vooralsnog is er slechts ruimte voor enkele vragen, gesteld om de aandacht te vestigen op het onderwerp waarop zij betrekking hebben. Een volledig antwoord, zo vertrouwen wij, zal spoedig worden gegeven.—Review and Herald, 9 okt. 1856.

„Van de elf vragen die hij stelde, was het de zesde die zich rechtstreeks op de Laodicezen richtte.”

„6. Illustreert de toestand van de Laodiceeërs (lauw, en noch koud noch heet) niet treffend de toestand van het geheel van hen die de boodschap van de derde engel belijden? — Ibid.

„De laatste vraag legt de zaak open:“

“11. Indien dit onze toestand als volk is, hebben wij dan enige werkelijke grond om op de gunst van God te hopen, tenzij wij acht slaan op de ‘raad’ van de Waarachtige Getuige? Ik raad u aan van Mij te kopen goud, beproefd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt zijn en de schande uwer naaktheid niet openbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. Allen die Ik liefheb, bestraf en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik kloep; indien iemand Mij stem hoort en de deur opent, Ik zal tot hem inkomen en met hem avondmaal houden, en hij met Mij. Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik overwonnen heb en Mij met Mijn Vader gezet heb op Zijn troon. Openbaring 3:18–21.—Ibid.

“Het is duidelijk dat de waarheid van de zaak nog maar pas begon door te dringen tot het denken van James White. Het volgende nummer van de Review bevatte een presentatie in zeven kolommen over de zeven gemeenten, onder die titel. In zijn inleidende opmerkingen verklaarde hij:

„Wij moeten instemmen met sommige moderne uitleggers dat deze zeven gemeenten moeten worden verstaan als een voorstelling van zeven toestanden van de christelijke kerk, in zeven tijdsperiodes, die het terrein van het gehele christelijke tijdperk bestrijken.—Ibid., 16 okt. 1856.

„Vervolgens nam hij de profetie ter hand en behandelde elke gemeente afzonderlijk. Toen hij bij de zevende kwam, de Laodiceense, verklaarde hij:“

Hoe vernederend is voor ons als volk de droevige beschrijving van deze gemeente. En is deze ontzagwekkende beschrijving niet een uiterst treffend beeld van onze huidige toestand? Dat is zij; en het zal van geen nut zijn te trachten de kracht van dit indringende getuigenis tot de gemeente van Laodicea te ontlopen. De Heere helpe ons het te aanvaarden en er voordeel uit te trekken.—Ibid.

„Nadat hij twee kolommen had gewijd aan de gemeente van Laodicea, vormden zijn slotopmerkingen een krachtig appèl:

“Geliefde broeders, wij moeten de wereld, het vlees en de duivel overwinnen, anders zullen wij geen deel hebben aan het koninkrijk Gods.... Grijp dit werk terstond aan, en maak in geloof aanspraak op de genadige beloften aan de berouwhebbende Laodicezen. Sta op in de naam des Heeren, en laat uw licht schijnen tot verheerlijking van Zijn gezegende naam.—Ibid.

„De reactie vanuit het veld was opwindend. G. W. Holt schreef op 20 oktober vanuit Ohio:

“Ja, ik geloof inderdaad dat wij die ons bevinden in de derde boodschap, met de geboden van God en het geloof van Jezus, de gemeente zijn tot welke deze taal gericht is; en wij kunnen niet te spoedig zijn in het vragen om beproefd goud en witte klederen en ogenzalf, opdat wij mogen zien.—Ibid., 6 nov. 1856.

“Uit het noordoosten werd met betrekking tot dit onderwerp een nieuwe stem gehoord, die van Stephen N. Haskell, uit Princeton, Massachusetts. Als adventist van de eerste dag was hij op twintigjarige leeftijd begonnen te prediken; nu, drie jaar later, bevond hij zich in de boodschap van de derde engel. Als grondig Bijbelonderzoeker koos hij, nadat hij White’s korte eerste redactionele inleiding over de kwestie van de zeven gemeenten had gezien, ervoor een uitvoerig artikel voor de Review te schrijven:

„Het onderwerp waarnaar werd verwezen, is sinds enkele maanden voor mij van diepgaand belang geweest.... Sinds enige tijd ben ik ertoe geleid te geloven dat de boodschap aan de Laodicezen op ons betrekking heeft; d.w.z. op hen die in de boodschap van de derde engel geloven, om vele redenen die ik als gegrond beschouw. Ik zal er twee noemen.—Ibid.

„Dit doet hij door twee kolommen aan zijn conclusies te wijden. Bij zijn afsluiting verklaarde hij:

„Een theorie van de boodschap van de derde engel zal ons nooit, nee nooit, redden zonder het bruiloftskleed, dat de gerechtigheid van de heiligen is. Wij moeten de heiligheid volmaken in de vreze des Heeren.—Ibid.

“Terwijl James White zijn hoofdartikelen over de boodschap aan de gemeente van Laodicea voortzette, waren de denkbeelden die de sabbatvierende adventisten nu in de Review lazen, opzienbarend; maar bij bedachtzame, biddende overweging bleek dat zij toepasselijk waren. De brieven aan de redacteur toonden een tamelijk algemene instemming en gaven aan dat er een opwekking gaande was. Dat de indringende boodschap niet uit opwinding was voortgekomen, werd bevestigd door het eerste artikel in Testimony No. 3, gepubliceerd in april 1857, getiteld *Be Zealous and Repent*. Het begint: ‘De Heere heeft mij in een gezicht enige dingen getoond betreffende de gemeente in haar huidige lauwe toestand, die ik u zal meedelen.’—1T, p. 141. Hierin stelde Ellen White voor wat haar was getoond van Satans aanvallen op de gemeente door middel van aardse voorspoed en bezittingen.” Arthur White, *Ellen G. White: The Early Years*, deel 1, 342–344.

De Milleritische beweging begon profetisch als de gemeente van Filadelfia, en in 1856 werd zij de gemeente van Laodicea. Zeven jaar later eindigde de beweging, en de Kerk der Zevende-dags Adventisten begon als de gemeente van Laodicea en zal dat blijven, totdat zij uit de mond van de Heere wordt uitgespuwd. De beweging van de honderd vierenveertigduizend kwam voort uit de schoot van de gemeente van Laodicea, evenals de Milleritische beweging voortkwam uit de schoot van de gemeente van Sardis. De beweging van de honderd vierenveertigduizend loopt parallel met de Milleritische beweging, in die zin dat de eerste beweging veranderde van Filadelfia naar Laodicea en de laatste beweging verandert van Laodicea naar Filadelfia. Het omslagpunt van Filadelfia naar Laodicea in de geschiedenis van het Millerisme wordt uitdrukkelijk gemarkeerd als 1856, dus moet ook in de laatste beweging het omslagpunt worden gemarkeerd, want God verandert nooit. Het omslagpunt wordt in Openbaring elf aangeduid door de twee profeten die op de straten gedood worden.

En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest dat uit de afgrond opkomt, oorlog tegen hen voeren, en het zal hen overwinnen en hen doden. En hun dode

lichamen zullen liggen op de straat van de grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodom en Egypte, waar ook onze Heere gekruisigd werd. Openbaring 11:7, 8.

De laatste beweging zou sterven, vervolgens opstaan en daarna als het banier worden opgewekt. Door dit te doen, zou zij zich scharen aan de zijde van de Republikeinse hoorn. De Republikeinse hoorn vormt een beeld voor het beest, en het beest waarvan hij het beeld vormt, wordt aangesproken in Openbaring zeventien, en dat beest wordt geïdentificeerd als de vijfde kop die een dodelijke wond ontving, die als de achtste kop zou worden opgewekt. Het zou worden opgewekt als de achtste, die uit de zeven was.

En het beest dat was en niet is, ook dat is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. Openbaring 17:11.

De Republikeinse hoorn zou een beeld van dat beest vormen, en daarom zou zij worden gedood en vervolgens worden opgewekt. Wanneer zij werd opgewekt, zou zij de achtste kop zijn, die uit de zeven voorafgaande koppen was. De protestantse hoorn berijdt hetzelfde aardebeest als de Republikeinse hoorn en zou dezelfde profetische dynamiek moeten bezitten. De overgang van Filadelfia naar Laodicea in de Milleritische beweging is een voorafschaduw van de overgang van Laodicea naar Filadelfia in de laatste beweging.

Toen de laatste beweging op 18 juli 2020 een dodelijke wond ontving, stierf zij als Laodicea. Wanneer zij, zoals weergegeven in Openbaring elf, overging naar Filadelfia, zou zij de achtste kerk voorstellen, dat wil zeggen een die uit de zeven is. De dood in het jaar 2020 liep parallel met de Republikeinse horen, want sinds de tijd van het einde in 1989 waren er zes presidenten geweest. De zesde president ontving een dodelijke wond, die in 2024 genezen zal worden. Dat hoofd zal dan het achtste hoofd van de Verenigde Staten zijn sinds de tijd van het einde in 1989, en het zal uit de zeven zijn. Beide horens waren de zesde die de achtste wordt. Deze waarheid vormt een groot deel van de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus die vlak vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontsloten.

Om deze reden is het belangrijk helderheid te hebben over de Milleritische geschiedenis die onze huidige geschiedenis typeert. Zuster White bevestigde in 1856 James Whites toepassing van Laodicea op de beweging; dit is dus geen toepassing die uit menselijke logica is afgeleid. Zeven jaar voordat de Kerk der Zevende-dags Adventisten juridisch verbonden werd met de Republikeinse hoorn, werd zij door inspiratie aangeduid als de Laodiceïsche gemeente. Dit betekent dat er in de geschiedenis van de Kerk der Zevende-dags Adventisten nooit één dag is geweest waarop zij iets anders was dan naakt, arm, blind, ellendig en jammerlijk. Deze profetische werkelijkheid verschaft de context en rechtvaardiging om de vier toenemende gruwelen van Ezechiël hoofdstuk acht te herkennen als de vier generaties van het adventisme.

Wanneer de geschiedenis van de Millerieten benaderd wordt vanuit de structuur van de vijftien jaren van Jesaja zeven, dient erkend te worden dat de profetie van de zeven tijden het profetische overkoepelende kader is dat de gehele geschiedenis van de Milleritische beweging omvat. In 1856 werd de boodschap aan de gemeente van Laodicea tegenwoordige waarheid voor het Milleritische adventisme. Degene die de boodschap van Laodicea brengt, was niet James of Ellen White, maar

de Getrouwe en Waarachtige Getuige.

En schrijf aan de engel der gemeente van de Laodicezen: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het Begin van de schepping Gods: Ik ken uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, waart gij koud of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij weet niet dat gij ellendig zijt en erbarmelijk en arm en blind en naakt; raad Ik u aan van Mij te kopen goud, gelouterd in het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij bekleed moogt zijn en de schande uwer naaktheid niet openbaar worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. Allen die Ik liefheb, bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal tot hem inkomen en maaltijd met hem houden, en hij met Mij. Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, gelijk ook Ik overwonnen heb en Mij gezet heb met Mijn Vader op Zijn troon. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:14–22.

De Ware Getuige maakt duidelijk dat, indien iemand Zijn stem zou „horen”, Hij zou binnengaan en „met hem avondmaal houden”. Indien Laodicea de deur zou openen, zou Christus binnengaan en met hen avondmaal houden. Indien Christus wordt toegelaten om binnen te komen, brengt Hij een boodschap, want de symboliek van eten vertegenwoordigt het ontvangen van een boodschap. De boodschap kan in algemene zin eenvoudigweg worden aangeduid als de Laodiceaanse boodschap, maar dat is een oppervlakkige beschouwing van wat de boodschap die Hij aanbiedt, vertegenwoordigt. In 1856 zette Hiram Edson een reeks van acht artikelen uiteen die de profetische informatie bevatten welke het begrip verdiept van de allereerste „tijdprofetie” die de engelen van God William Miller leidden te herkennen en te verkondigen. In die acht artikelen identificeert Edson op juiste wijze de vijftienzestig jaren van Jesaja zeven.

Het begin van Millers werk was de ontdekking van de zeven tijden, en zeven jaar voordat de naar zijn dienst genoemde beweging ten einde zou komen, werd aan het Milleritische adventisme een diepere openbaring van juist die profetie aangeboden. Zij werd aangeboden in hetzelfde jaar waarin zij door de Inspiratie als Laodiceeërs werden aangeduid. Profetisch gezien werd tweeduizend vijfhonderd twintig dagen later, in 1863, Millers eerste ontdekking van profetische tijd verworpen. De Laodicese boodschap voor de adventbeweging kwam in 1856, en de Heere klopte achtmaal aan de deur, met acht artikelen om te zien of Hij ingang kon vinden. Aan het einde van de beweging wenste de Getrouwe Getuige met Zijn volk avondmaal te houden door te eten van juist de allereerste tijdboodschap vanaf het begin van de beweging. Zijn volk weigerde te eten, en zeven jaar, of tweeduizend vijfhonderd twintig profetische dagen later, sloot Zijn volk de deur die was geopend met de sleutel van David die in de hand van William Miller was gelegd. Zij keerden terug tot een oude Samaritaanse profeet die hun een leugen te eten gaf, waarmee hun lot werd bezegeld om te sterven tussen een ezel en een leeuw.

In 1856 bevond de protestantse hoorn zich in de crisis van het dal van het gezicht, want waar geen gezicht is, gaat het volk te gronde. In 1856 verkeerde ook de Republikeinse hoorn in een crisis.

1856 werd gekenmerkt door een voortzetting van het gewelddadige conflict dat bekendstaat als Bleeding Kansas, de grensoorlog tussen Kansas en Missouri. De strijd ging over de vraag of Kansas tot de Unie zou toetreden als een vrije staat of als een slavenstaat. Het conflict omvatte gewelddadige botsingen tussen voorstanders en tegenstanders van de slavernij onder de kolonisten.

Op 22 mei 1856 vond ook in de Senaatszaal van de Verenigde Staten een gewelddadig incident plaats, toen congreslid Preston Brooks, een voorstander van de slavernij uit South Carolina, senator Charles Sumner uit Massachusetts op brute wijze met zijn wandelstok aanviel. Sumner had een toespraak tegen de slavernij gehouden, getiteld *The Crime Against Kansas*, die Brooks diep had beledigd. Het incident met de stokslagen legde de toenemende spanningen tussen Noord en Zuid over de kwestie van de slavernij bloot.

In 1856 werd de Republikeinse Partij opgericht als reactie op de politieke onrust die was veroorzaakt door de Kansas-Nebraska Act, aangenomen in 1854, waardoor de groeiende oppositie tegen de uitbreiding van de slavernij naar nieuwe territoria ontstond. De eerste nationale conventie van de partij werd gehouden in Philadelphia, en John C. Fremont werd gekozen als haar eerste presidentskandidaat bij de verkiezingen van 1856.

De Kansas-Nebraska Act richtte de territoria Kansas en Nebraska in en stond de kolonisten in die territoria toe te beslissen of zij slavernij binnen hun grenzen zouden toestaan. Dit beginsel, bekend als „volkssoevereiniteit”, heriep in feite het Missouri-compromis van 1820, dat slavernij ten noorden van de breedtegraad 36°30' in het Louisiana-territorium had verboden. De wet had een diepgaande invloed op de kwestie van de slavernij in de territoria. Zij deed de spanningen tussen de regio's opnieuw opblazen, omdat zij de mogelijkheid opende dat de slavernij zich kon uitbreiden naar gebieden die voordien als vrije bodem werden beschouwd, zoals Kansas. De aanneming van de Kansas-Nebraska Act leidde tot een toestroom van voorstanders en tegenstanders van de slavernij naar het territorium Kansas, ieder in de hoop de uitkomst van de stemming over de volkssoevereiniteit te beïnvloeden. Deze wedijver om de controle over het territorium leidde tot gewelddadige botsingen en tot een periode van wetteloosheid die in 1856 bekendstond als Bleeding Kansas.

De presidentsverkiezingen van 1856 vormden een belangrijke politieke gebeurtenis. Zij kenmerkten zich door een driezijdige strijd tussen de Democraat James Buchanan, de Republikein John C. Fremont en voormalig president Millard Fillmore van de American Party. James Buchanan won de verkiezingen en werd de vijftiende president van de Verenigde Staten.

Het presidentschap van James Buchanan staat vooral bekend om zijn onvermogen de groeiende spanningen en verdeeldheid tussen het Noorden en het Zuiden doeltreffend aan te pakken, wat uiteindelijk uitmondde in het uitbreken van de Amerikaanse Burgeroorlog kort nadat hij het ambt had verlaten. Zijn presidentschap wordt vaak beschouwd als een van de minst succesvolle in de Amerikaanse geschiedenis, vanwege deze ernstige tekortkomingen in leiderschap en crisisbeheersing.

Het beruchte Dred Scott-arrest van 1857 verklaarde dat slaven, hetzij tot slaaf gemaakt hetzij vrij, geen burgers waren en geen rechtsvordering konden instellen bij federale rechtbanken. Het

verklaarde tevens dat het Congres de slavernij in de territoria van de Verenigde Staten niet kon verhinderen. De Democraat Buchanan sprak openlijk zijn steun uit voor het slavernijgezinde Dred Scott-arrest.

Niet alleen liet de pro-slavernijgezinde opstelling van de democraat Buchanan de spanningen escaleren tot een Burgeroorlog, maar zijn onvermogen om de economie van het land te beheren leidde ook tot de Paniek van 1857, een van de grootste economische neergangen in de Amerikaanse geschiedenis vóór de Grote Depressie. De Paniek van 1857 mondde uit in een ernstige economische depressie die verscheidene jaren aanhield. Bedrijven en banken sloten hun deuren, de werkloosheid nam toe en de aandelenmarkt daalde.

Tijdens Buchanans presidentschap begonnen de zuidelijke staten aan hun proces van afscheiding van de Unie, en zij scheidden zich af als reactie op de verkiezing van de Republikein Abraham Lincoln in 1860. Buchanan nam een passieve houding aan ten aanzien van de afscheidingscrisis en voerde aan dat de federale regering niet de bevoegdheid bezat om afscheiding met geweld te verhinderen. Dit gebrek aan doortastend optreden stelde de afscheidingsbeweging in staat aan kracht te winnen. Zijn gebrek aan krachtig leiderschap en zijn terughoudendheid om beslissende maatregelen te nemen om de afscheidingscrisis het hoofd te bieden, droegen bij aan de opvatting in het Zuiden dat het de Unie kon verlaten zonder met militair verzet te worden geconfronteerd.

In 1860 werd Abraham Lincoln, de eerste Republikeinse president, gekozen. Op 1 januari 1863 ondertekende en vaardigde president Lincoln de definitieve Emancipatieproclamatie uit, waarin werd verklaard dat alle tot slaaf gemaakte mensen in door de Confederatie bezet gebied vrijgelaten moesten worden. Dit uitvoerend bevel had een aanzienlijke invloed op de Burgeroorlog, omdat het het conflict veranderde in een strijd niet alleen om de Unie te behouden, maar ook om de slavernij te beëindigen. De Emancipatieproclamatie bevrijdde niet onmiddellijk alle tot slaaf gemaakte personen. Zij was specifiek van toepassing op door de Confederatie bezet gebied, waar de Unie slechts beperkte bevoegdheid had. Naarmate de troepen van de Unie oprukten en de controle over Zuidelijk gebied verwierven, werd de proclamatie ten uitvoer gelegd en werden de tot slaaf gemaakte mensen in die gebieden bevrijd. De Emancipatieproclamatie was een beslissende stap op weg naar de uiteindelijke afschaffing van de slavernij in de Verenigde Staten en effende de weg voor de aanneming van het Dertiende Amendement op de Grondwet van de Verenigde Staten, dat op 6 december 1865 werd aangenomen en geratificeerd.

De Republikeinse hoorn verkeerde vanaf de jaren 1850 in de crisis rond de kwestie van de slavernij. Twee voornaamste scheidingslijnen in het land werden vertegenwoordigd door twee voornaamste stromingen van politiek denken. In 1856 begon een scheidingsproces toen groepen die tegen en vóór de slavernij waren zich naar het gebied van Kansas begaven in een poging hun opvattingen over de slavernij te handhaven, juist op het moment dat Filadelfia van Laodicea werd gescheiden. De Democraten waren vóór de slavernij en de Republikeinen waren tegen de slavernij.

In 1856 vormde Bleeding Kansas een microkosmos van de naderende oorlog. In dat jaar werd een pro-slavernij-democraat verkozen tot hoofd van de Republikeinse hoorn, en zijn ineffectieve leiderschap werd het symbool van een ineffectief presidentschap, tot aan deze recente laatste

dagen. Hij ging de eerste Republikeinse president vooraf, die gedwongen werd de wanorde op te ruimen die door Buchanans presidentschap was achtergelaten.

In 1863 vaardigde de Republikeinse hoorn het belangrijkste uitvoerende bevel uit in de geschiedenis van het aardbeest van Openbaring dertien. Het uitvoerende bevel had betrekking op de slavernij. Eén alinea van de proclamatie luidt: „Dat op de eerste dag van januari, in het jaar onzes Heeren achttienhonderd drieënzestig, alle personen die als slaven worden gehouden binnen enige Staat of aangewezen deel van een Staat, waarvan het volk zich dan in opstand bevindt tegen de Verenigde Staten, op dat moment, van toen af aan en voor altijd vrij zullen zijn; en de Uitvoerende Regering van de Verenigde Staten, met inbegrip van haar militaire en maritieme autoriteit, zal de vrijheid van zodanige personen erkennen en handhaven, en zal geen daad of daden verrichten om zodanige personen, of enigen van hen, te onderdrukken in enige pogingen die zij zouden kunnen doen voor hun werkelijke vrijheid.” Hoewel de oplossing van het probleem van de slavernij op dat moment historisch gezien onvolledig was, wordt de essentie van de Grondwet erkend wanneer Lincoln schreef: „alle personen die als slaven worden gehouden binnen enige staat ... zullen op dat moment, van toen af aan en voor altijd vrij zijn.”

Lincoln keerde terug naar het fundamentele beginsel dat in de Grondwet tot uitdrukking wordt gebracht, namelijk dat „alle mensen gelijk geschapen zijn”. Lincoln keerde terug naar de fundamentele waarheden op hetzelfde moment dat de protestantse hoorn zijn fundamentele profetie verwierp, namelijk de profetie van de slavernij. Daarom gaf de protestantse hoorn juist op het ogenblik dat de Republikeinse hoorn in de geschiedenis zijn meest betekenisvolle „executive order” met betrekking tot slavernij uitvaardigde, in zijn profetische geschiedenis de meest betekenisvolle executive order met betrekking tot de profetie van de slavernij, voorgesteld door Mozes’ eed en vloek. De Republikeinse hoorn koos ervoor naar de grondslagen terug te keren; de protestantse hoorn koos ervoor zijn fundament te verwerpen en terug te keren tot hen tot wie het de instructie had ontvangen nooit weder te keren.

In 1863 was de Republikeinse hoorn in twee kampen verdeeld, zoals het koninkrijk van het oude Israël verdeeld was in de dagen van Jerobeam en Rehabeam. In 1863 werd de protestantse hoorn wettelijk verbonden met de Republikeinse hoorn, zoals voorgesteld door Jerobeams twee altaren te Bethel en Dan. De twee horens bewegen zich parallel aan elkaar door de geschiedenis, en de geschiedenis van 1863 vertegenwoordigt in het bijzonder de geschiedenis van de laatste dagen.

De Milleritische geschiedenis wordt, met enkele profetische voorbehouden, herhaald in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Een van die voorbehouden is dat de doelgroep in de Milleritische geschiedenis aanvankelijk bestond uit hen die zich buiten de beweging bevonden, en daarna uit de beweging zelf. In de beweging van de honderd vierenveertigduizend wijzen de twee stemmen van Openbaring achttien echter op twee doelgroepen, maar die doelgroepen zijn het omgekeerde van de Milleritische geschiedenis. Het eerste doelwit is Gods volk, en de tweede stem is Gods andere kudde, die zich nog in Babylon bevindt.

Een andere profetische kanttekening is dat, hoewel beide geschiedenissen van de ene gemeente naar de andere overgaan, de Millerieten van Filadelfia naar Laodicea gingen, en de machtige

beweging van de derde engel van Laodicea naar Filadelfia gaat. Dit maakt duidelijk dat de Millerieten van de zesde naar de zevende gemeente gingen en dat de honderd vierenveertigduizend van de zevende gemeente naar de achtste gemeente gaan, die uit de zeven is.

De Republikeinse hoorn begon zijn beweging van een natie vóór slavernij naar een natie tegen slavernij in de geschiedenis rond 1863. De crisis van die geschiedenis vestigde twee politieke partijen die in deze „laatste dagen” dezelfde tegenstanders zijn. Zoals de eerste Republikeinse president uit die geschiedenis slechts enkele dagen na het einde van de oorlog werd vermoord, zo werd de laatste Republikeinse president symbolisch vermoord en als dood op straat achtergelaten terwijl de wereld zich verheugde. Hij werd vermoord, niet slechts enkele dagen nadat de Burgeroorlog eindigde, maar vlak voordat de laatste burgeroorlog begint.

De eerste Republikeinse president werd voorafgegaan door de meest ineffectieve president uit de Amerikaanse geschiedenis, en de laatste Republikeinse president zal door dezelfde worden voorafgegaan. De ineffectiviteit van de Democratische president die aan de eerste Republikeinse president voorafging, bracht de crisis teweeg die uitgroeide tot de burgeroorlog, en dezelfde ineffectiviteit vindt nu plaats. De Democratische president die aan de laatste Republikeinse president voorafgaat, bestuurdde de economie op zodanige wijze dat daardoor de grootste economische ineenstorting in de Amerikaanse geschiedenis tot op dat moment werd veroorzaakt. De twee horens lopen parallel tot aan de zondagswet. In 1863 begon de eerste generatie van beide horens, en voor beide horens zal de vierde en laatste generatie naar het oosten gekeerd zijn en zich neerbuigen voor de zon.

De boodschap van Elia gaat altijd vergezeld van de oordelen van God, die de waarschuwingsboodschap bevestigen. De samenleving van de wereld leeft nu zoals de mensen vóór de zondvloed. Zij eten, drinken en verwachten dat de globalistische technologie-reuzen elk probleem zullen oplossen dat zich zou kunnen voordoen. Gods Woord maakt duidelijk dat de wereld nu op de rand van een geweldige crisis staat.

“‘Hoe staat het met de nacht?’ Onderscheid ik de strekking van deze boodschappen? Begrijp ik de plaats die zij innemen in het afsluitende werk van het grote heilssstelsel? Ben ik zo vertrouwd met het ‘vaste woord der profetie’ dat ik in de gebeurtenissen die zich rondom mij voltrekken, positieve bewijzen kan zien dat de komende Koning zelfs voor de deur staat? Besef ik de verantwoordelijkheid die op mij rust, met het oog op het licht dat God heeft gegeven? Gebruik ik ieder talent dat mij als zijn rentmeester is toevertrouwd in doelgerichte inspanning om de verlorenen te redden? Of ben ik lauw en onverschillig, ten dele verstrikt in een goddeloze wereld, en gebruik ik de middelen en bekwaamheden die God mij heeft gegeven grotendeels tot zelfbevrediging, terwijl ik meer geef om mijn eigen gemak en comfort dan om de bevordering van zijn zaak? Versterk ik door mijn levenswandel ‘de overtuiging die in de wereld veld heeft gewonnen dat Zevendedagsadventisten op een onduidelijke wijze op de bazuin blazen en het pad der wereldlingen volgen?’”

„Wij horen de voetstappen van een naderende God om de wereld om haar ongerechtigheid te straffen. Het einde der tijden is dicht bij ons. De bewoners der wereld worden in bundels samengebonden om verbrand te worden. Zult u samengebonden worden met het onkruid?”

Beseft u dat elk jaar duizenden en duizenden en tienduizendmaal tienduizend zielen omkomen, stervend in hun zonden? De plagen en oordelen van God verrichten reeds hun werk, en zielen gaan te gronde omdat het licht der waarheid niet op hun pad heeft geschinen.” General Conference Daily Bulletin, 1 april 1897.

Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht; ja, met mijn geest in mijn binnenste zal ik U vroeg zoeken; want wanneer Uw oordelen op de aarde zijn, zullen de inwoners van de wereld gerechtigheid leren. Jesaja 26:9.